

HEDEENDAAGSE JAZZBESPIEGELINGEN
VAN TIM SPRANGERS

Conservatorium/-ief

Een tijdje terug schreef ik een artikel in dit tijdschrift (De nieuwe nl-jazzgeneratie, september 2012) over de sterke bandjesmentaliteit van nu. De nieuwe generatie kijkt verder dan geijkte jazzgrenzen en opereert vaak op een popniveau. Een gezamenlijke muziek- of bandfilosofie staat centraal, inclusief naam, podiumact en bijhorende marketing. En exclusief veel (muzikale) jazzfacetten.

Het is een eigentijdse ontwikkeling in een postmoderne, globaliserende samenleving. Jongeren verdiepen zich in allerlei culturen en stromingen. Hieruit wordt een eigen taal gedestilleerd, uitgevoerd door vooral bands die je niet alleen hoort op jazzpodia.

Drie jaar later nu een voetnoot. De genoemde bands en muzikanten doen het nog steeds goed. Op nationaal en internationaal niveau timmeren formaties als Tin Men and the Telephone en Kapok hard aan de weg. Hieruit blijkt: jazzmuziek in een andere context werkt, zeker in deze tijd, mits de muziek uiteraard authentiek en sterk is. Maar tegelijkertijd hoor ik tegenstrijdige geluiden. Bebop, of varianten hierop, blijven een heilig streven op conservatoria. Studenten roepen dat zij pas jaren na hun studie jaren vrij kunnen denken, losgewerkt van de bebopmethoden. De lesgronden lijken conservatief en nauwelijks passend bij de mogelijkheden van deze tijd.

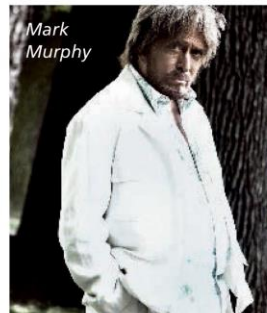
Ergens logisch, het woord conservatorium komt van conservare (conserveren) en is ook eeuwen geleden opgericht om muziek voor het nageslacht te bewaren. Stug en statisch vasthouden aan de stroming dus. Maar dat mag toch niet niet het doel zijn van een dynamische muziekopleiding.

Wat voor muziek zal er klinken als bebop slechts een onderdeel wordt binnen de opleiding jazz of geïmproviseerde muziek? En vrije improvisatie, elektronische muziek, r&b, Indiase muziek of hiphop andere lesmethoden zijn? Of studenten worden gedwongen zelf een methode te zoeken en ontwikkelen? Dan zou de opleiding zich in ieder geval spiegelen aan de realiteit.

Nieuws

In Memoriam Mark Murphy

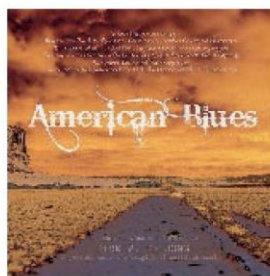
Onlangs overleed in het Lillian Booth Actors Home in Englewood (New Jersey) de jazzvocalist Mark Murphy. Hij werd 83 jaar. Vanaf 2012 verhinderden ziekte en ouderdomskwalen hem voor publiek op te treden. Desondanks maakte hij in 2013 nog een album, een eerbetoon aan Shirley Horn. Murphy (1932) werd in 1953 bij een jamsessie ontdekt door Sammy Davis Jr. Zijn eerste album was *Meet Mark Murphy*, in 1956 uitgebracht door Decca. De zanger nam in totaal zo'n vijftig albums op, onder meer begin jaren zestig voor het label Capitol. Na 1973 kwamen zijn platen grotendeels op het label Muse uit, zoals *The Nat King Cole Songbook Vol. One & Two* en *Bop For Kerouac*. Mark Murphy woonde eind jaren zestig een tijdlang in Engeland en was daar ook als acteur werkzaam. Voor de grote massa was hij een onbekende grootheid, maar hij stond bij kenners in hoog aanzien. In feite was hij een van de weinige echte mannelijke jazzzangers, de richtinggevende voorganger van hedendaagse vocale sterren als Kurt Elling en Theo Bleckman.

COEN DE JONGE

American Blues

Vanaf begin jaren negentig begon fotograaf Dirk W. de Jong de blues achterna te reizen. De lezers van *Jazzism* zijn hiervan ook getuige in het reisverslag dat in vier delen het in blad te vinden is. Nu heeft hij de foto's van zijn bluespassie verzameld in het boek *American Blues*, compleet met cd en zelfs een QR-code voor video's. De meeste foto's nam hij gedurende de reizen die hij voor verschillende bladen maakte naar erkende bluesoorden als Mississippi, Chicago, Memphis en Muscle Shoals en New Orleans en Louisiana. Dat zijn ook de titels van de hoofdstukken. Hij begint echter met een hoofdstuk dat *On The Road* heet. Dat handelt eigenlijk niet over de blues in strikte zin, maar over de country en bluegrass van Kentucky, Nashville en Austin (Texas). De fotograaf wist diep in de ziel van de blues te dringen, gezien de indringende beelden van veel beroemdheden. Die ziel zie je misschien nog wel meer terug in de foto's van mensen die deze muziek een leven lang toegedaan waren, maar er hoogstens lokale bekendheid door kregen. Als zij in de lens kijken, weet je meteen waar de blues over gaat.

COEN DE JONGE

